

ZAKLJUČAK

1. Lobanja kao celina predstavlja apsolutno pogodan model za rekonstrukciju mogućeg izgleda lica neidentifikovane osobe. Kao takav predstavlja – uslov bez kojeg se ne može (*conditio sine qua non*).

2. Ukoliko je lobanja u celini očuvana ona u potpunosti omogućava izradu skulpture lica. Što je više očuvanih koštanih elemenata na lobanji preciznije se može uraditi lik. Nedostatak donje vilice predstavlja skoro nesavladivu prepreku za rekonstrukciju lica.

3. Promene na lobanji uslovljene starošću u znatnoj meri utiču na izgled lica (atrofija alveolarnih nastavaka obe vilice, isturenost vrha brade i povećanje angulacije donje vilice).

4. Polni dimorfizam lobanje ima udela u oblikovanju lica, ali njegov uticaj nije značajan.

5. Smrskane i višestruko prelomjene lobanje nakon sastavljanja mogu uspešno da posluže za izradu lika čak i u slučaju kada nedostaju pojedini delovi kostiju lobanje.

6. Uradena rekonstrukcija lica predstavlja ujedno i polaznu tačku za uporednu analizu sa zaživotno snimjenom fotografijom osobe kao i za metodu superpozicije. Ona je pogodna i za dopunsku izradu kose, brkova i brade.

7. Značaj metode oglada se u njenoj primenljivosti u sudskomedicinskoj praksi pri identifikaciji nepoznatih osoba.

8. Najmanji procenat sličnosti lika sa zaživotnom fotografijom osobe iznosi oko 50%. Ovaj procenat se skoro uvek može postići.